

Sygn. akt II Cz 153/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 7 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak – spr.

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika A. F. vel F.

z udziałem wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu

J. K.

o opis i oszacowanie ruchomości sporządzone w sprawie(...)

w przedmiocie zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 17 lutego 2014 r., sygn. akt I Co 4042/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek dłużnika A. F. vel F. o zwolnienie od kosztów sądowych.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że ze złożonego przez wnioskodawczynię oświadczenia majątkowego wynika, iż wnioskodawczyni uzyskuje dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę w kwocie 1.600,00 zł brutto miesięcznie, a także z tytułu renty rodzinnej w wysokości 1.513,95 zł. Nadto wnioskodawczyni posiada dom mieszkalny w pow. 253,00 m², którego koszty utrzymania wynoszą 3.700 zł miesięcznie. Wnioskodawczyni posiada zadłużenie z tytułu kredytów bankowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że wysokość uzyskiwanego przez wnioskodawczynię stałego dochodu pozwala jej na uiszczenie opłaty od skargi w wysokości 100 zł, bez uszczerbku utrzymania koniecznego siebie i rodziny, przy uwzględnieniu okoliczności, że ciążące na wnioskodawczyni zobowiązania kredytowe nie uzasadniają umożliwienia jej skorzystania z instytucji zwolnienia od kosztów sądowych.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła wnioskodawczyni, zarzucając, że Sąd I instancji niesłusznie przyjął, że skarżąca nie wykazała niemożności poniesienia kosztów sądowych bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny, w osobach dwóch małoletnich córek.

Mając na uwadze powyższy zarzut skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zwolnienie jej od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010, Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie fizycznej, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego siebie i rodziny.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawczyni nie wykazała, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych, które na obecnym etapie postępowania stanowią kwotę 100 zł tytułem opłaty od skargi na czynności komornika.

Ze złożonego przez wnioskodawczynię oświadczenia majątkowego wynika, że uzyskuje ona stały dochód w łącznej wysokości ok. 2.700 zł netto miesięcznie. Rację ma Sąd I instancji, że dochód w tej wysokości jest wystarczający do poniesienia dodatkowego wydatku w wysokości 100 zł na uiszczenie opłaty od skargi, nawet przy uwzględnieniu faktu, że skarżąca ma na utrzymaniu dwie małoletnie córki. Należy zauważyć, że w złożonym oświadczeniu majątkowym wnioskodawczyni podała, iż ponosi koszty utrzymania domu mieszkalnego w wysokości ok. 3.700 zł miesięcznie, bez bliższego sprecyzowania, jakie wydatki składają się na tę kwotę, która jest kwotą wyższą od uzyskiwanego przez skarżącą dochodu. Okoliczność ta czyni złożone oświadczenie niewiarygodnym i nakazuje przypuszczenie, że albo skarżąca ponosi niższe wydatki od wskazanego, albo uzyskuje dodatkowy dochód, nieujawniony w oświadczeniu majątkowym. W obu wypadkach należy zatem uznać, że skarżąca dysponuje dodatkowym dochodem, który pozwala jej na poniesienie niewysokiej opłaty sądowej.

Podkreślenia dodatkowo wymaga, że postępowanie cywilne jest co do zasady postępowaniem odpłatnym, a instytucja zwolnienia od kosztów sądowych została ukształtowana na zasadzie wyjątku od tej zasady, od której odstępianie może nastąpić tylko w sytuacji wykazania rzeczywistej niemożności ich poniesienia, czego skarżąca nie uczyniła.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.